Ч. 147 (13.095). Львів, середа 6. липня 1932. Pocztowa opłatę uiszczono ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм „Діло“ Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 4·00 зол.
Чвертьрічно 12·00 „
Піврічно 24·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Бельгії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

ДІЛОВА ПРАЦЯ.

З нагоди VII-го Краєвого Кооперативного Зїзду.

Зараз після Загальних Зборів „Центросоюзу“ дня 29. червня ц. р. відбула наша кооперація свій черговий VII. Краєвий Кооперативний Зїзд.

Такі зїзди не мають права приймати обовязуючих рішень, а уповноважені зясовувати опінію для Ради Ревізійного Союзу Українських Кооператив, яка згідно з цією думкою затверджує і тоді вони обовязують всю нашу кооперацію в її праці.

Практика виказала, що такі кооперативні зїзди віддзеркалюють добре гадку цілої мережі нашої кооперації і є добрим дороговказом для провідних органів нашої кооперації.

Першим таким зїздом треба уважати Краєву Кооперативну Анкету, скликану Краєвим Господарським Товариством „Сільський Господар“ при співучасті Ревізійного Союзу Українських Кооператив дня 9. червня 1920 р. Там почули голоси з краю в справі напрямних нашої кооперації, які почав пропагувати передовсім „Сільський Господар“, даючи почин до основання Краєвого Комітету Організації Кооператив та видаючи Господарсько-Кооперативний Часопис, що щойно згодом перейшов під керму Р. С. У. К. Редагував його автор пляну нашого кооперативного будівництва, теперішний голова Р. С. У. К. — інж. Юліян Павликовський, який стоїть уже 11 літ при кермі цієї головної централі нашої кооперації. Тому-то і цьогорічний зїзд, який був призначений для всіх форм наших кооператив, був наче підсумком першого десятиліття нашої повоєнної кооперації і тимсамим був переглядом праці тих наших керманичів нашої кооперації, які вступили в друге десятиліття цієї нелегкої і з особистих оглядів мало вдячної народньої роботи.

Тому теж на цьому зїзді обговорили стан і потреби цілої нашої кооперації разом з усіма її фаховими централями, маючи на увазі господарські та інші умовини праці. Постановам надали зверхню форму, яка стане наче „вадемекум“ для кожного організатора, що працює денебудь у кооперації.

Величезний матеріял, який служив підкладом до дискусії і обсягом доброї книги, опрацював організаційний виділ РСУК під кермою дир. Остапа Луцького, головного директора Р. С. У. К., який вложив львину частину своєї праці переведення цього зїзду. Цей матеріял підготовляли приблизно 6 місяців часу і щойно потім передали його на наради зїзду.

Це свідчить про те, що сам зїзд був солідно підготований, а тому його висліди матимуть тривкішу вартість. Довга підготовка зїзду не дала можливости скликати його в догіднішу пору, а спізнений речинець був слабою сторінкою зїзду. У догіднішний час міг зїзд мати втроє більше учасників. Одначе зясовування програмових напрямних дальшої праці нашої кооперації не дозволило відтягнути його на ще пізніший час.

Цей зїзд, який змістом своїх нарад і формою переведення був конгресом наших кооператив, уперше відбув наради в окремих комісіях. Провідниками комісій були головні директори цих фахових централь, а референтами назначені через РСУК фахівці. Всі комісії мусіли держатися в часі нарад предложених проектів резолюцій, а тому наради були чисто ділові.

Приняті зїздом думки переходили в усіх комісіях або одноголосно, або більшістю голосів так, що їх треба вважати за рішучу опінію всієї нашої кооперації. Тільки дві менші справи з комісії для кооператив для загального закупу і збуту були предметом нарад пленуму зїзду тому, бо на комісії заявилося за тим, щоби поставити їх під обради зїзду більше як 25 проц. присутніх на комісії. Однозгідністю гадок зїзду що до поодиноких поставлених під наради справ, свідчить про те, що наш кооперативний загал чимраз більше слідкує за всіми справами буденщини нашої кооперації та що він передумує все те, до чого бажають іти наші керманичі. Свідчить це теж про відповідне спопуляризування того, що твориться у нашій кооперації, чи то живим словом, чи кооперативною пресою, яка всеж-таки робить своє, хоч їй певно далеко до того, щоби без застережень сповняла свої завдання. Хоч свідомість цього істнує, всеж таки не все можна зразу і рішуче направити.

Важною рисою зїзду був теж дійсно діловий його хід, без зайвих демонстрацій, до яких ми звикли при таких нагодах. Це є теж доказ, що конструктивні елементи нашого села змінцнили у нашій кооперації і витиснули у великій мірі тих, що кооперацію вважали засобом для своєї іншої роботи.

Цим зїздом зробила наша кооперація огляд своїх сил і зросту за останніх 11 років праці та усталила свою програму праці на близькі роки. Цей зїзд мусимо відзначити, як важну і основну подію в житті нашої кооперації, а її постанови можуть стати життєдайними для всієї нашої кооперативної організації.

Інж. Е. Храпливий.

—o—

Більшовицька шпіонажа у Франції

Швайцарська преса повідомляє з Парижа, що там наказали арештувати у шпіонській справі девять осіб, з яких сім уже арештували. Між арештованими є поляк Ісай Бір, особа, що називає себе Ліоже, співробітник „Л'Юманіте“, Меллер, з походження румун, та польський студент Альтер Зерібельштром. Інших винуватців шукають. Ці шпіони творили групу, яка мала на меті збирати відомости дотично ріжних родів зброї та передавати їх, як припускають, до Радянщини, Німеччини та Італії. (У. В.)

Комунікат про події в ліському повіті.

У звязку з подіями, які мають місце в ліському повіті Президія Ц. К. УНДО і Головний Секретаріят У. С. Р. П. доручили своїм послам і сенаторам негайно виїхати на місця для виснення причин і розмірів подій.

Президія УНДО і Головний Секретаріят У. С. Р. П. взивають українське населення Ліського і сумежних повітів віднестися з довірям до своїх виборних представників, які будуть старатися зробити все можливе, щоби справу висвітлити та щоби через провокацію невідповідальних чинників не потерпіло місцеве українське населення.

Львів, дня 3. липня 1932 року.

ПРЕЗИДІЯ Ц. К. УНДО.

Д-р Дмитро Левицький, голова — Володимир Целевич, гол. секретар

ГОЛОНИЙ СЕКРЕТАРІЯТ У. С. Р. П.

Осип Навроцький — Михайло Матчак

На конґресі европейських національностей.

(Від нашого кореспондента.)

Відень, 1. липня 1932.

Нижченаведений допис дає перегляд частини VIII. Конгресу національних меншин, що відбувся в днях 28. VI. — 1. VII. ц. р. у Відні. На жаль не маємо кореспонденції про перший день Конгресу, який відкрив **през. Вільфан,** звертаючись окремим уступом до жидівських делеґатів, що приїхали з ріжних держав під проводом відомого сіоністичного діяча Моцкіна. Маємо інформації, що у томуж першому дні промовляв від українців **пос. З. Пеленський,** зясовуючи відоме засадниче становище українців, як територіяльної нац. більшости, на терені конгресу европейських національностей і засадниче відношення до тої установи.

В другому дні нарад вислухав Конгрес з добре заслуженою увагою довшої, знаменитої промови льозанського професора **Бове,** одного з найкращих у світі знавців меншинєвих питань. Промовець вимовно розвів думку, що питаннями національних меншин цікавляться на жаль тільки меншини, а зате більшости і їх держави все нехтують істнування національних меншин або силкуються обійти постанови про охорону меншин. Такий стан справи нетільки наносить великі шкоди меншинам, в одночасно він і несе засновки грізних небезпек для більшостей і їх держав. В дійсности більшости так само повинні стреміти до заспокоєння національних меншин, як самі ці меншини. Бо від справедливої й оконечної забезпеки всіх прав меншинам залежить будучність мира в Европі тай навіть будучність більшинних держав.

Після промови д-ра **Рота,** представника німецької меншини в Румунії, д-р **Беседняк,** б. словінський посол до італійського парляменту, говорив про положення словінської меншини в Італії, яку не обовязують договори про охорону національних меншин, та домагався, щоби охорону меншин розширити на всі европейські держави.

На пополудневому засіданню стояла на черзі нарад Конгресу справа **„Признання національних прав у діяльности церкви“.** Референтами виступали представники ріжних віроісповідань: о. д-р **Дрекслер** (рим. кат. церква) і пастор **Келер** (евангелицькі церкви).

Іменем гр. кат. церкви виголосив змістовний і ядерний реферат **парох церкви св. Варвари у Відні о. д-р Горникевич.** Промовець, часто перебиваний оплесками, представив особливий характер гр. кат. Церкви як синтетичної формації між Заходом і Сходом та описав її заслуги коло оборони й охорони національних прав нашого народу.

(Повний текст цієї замітної промови будемо мати нагоду подати нашій публиці незабаром).

Колишній міністр віроісповідань у міністерстві Керенського п. **Карташев** говорив потім у французькій мові іменем східних православних церков.

Третій день нарад Конгресу затьмила прикра пригода, якої жертвою впав загальношанований і для організації національних меншин вельми заслужений президент Конгресу д-р Йосиф Вільфан. Виконуючи свій обовязок і своє право президента, п. Вільфан перервав промову представника мадярської меншини в Чехословаччині п. Естергазія, коли та промова відбігала від точки, яка саме стояла на черзі нарад; палкий мадяр зареагував так гостро на увагу президента, що цей — вже від давна захитаний на здоровлю — дістав на своєму президіяльному кріслі сильного нервового удару. Засідання перервано до пополудня, хворого президента серед загального збентеження перенесено до бічної кімнати, куди незабаром покликано лікарів, та скликано засідання президії.

Підчас пополудневої перерви перевезено хворого д-ра Вільфана до санаторії.

*

Розпочалися були дальші наради Конгресу промовою проф. **Курчинського,** представника російської меншини в Естонії. Навязуючи до вкопащього реферату проф. Бове, п. Курчин-

ський схарактеризував дві новітні концепції національности: французьку — централізаторську і нівеляторську — та „радянську", яка має претенсії дати повну й оконечну розвязку національних питань. Але на жаль ця радянська „розвязка" не є в дійсности ані така повна ані така оконечна, як її представляє радянська пропаганда.

З черги Конгрес приступив до дальшої точки порядку нарад. Ген. секретар конгресової організації д-р **Аменде** виголосив дуже добре умотивований реферат про **реформу меншинної процедури в Союзі Народів.**

Промовець зауважує, що теперішня женевська процедура в меншинних справах уже цим засуджена на безуспішність, що про жалоби рішають не фахові, незалежні судді, а політики, які заступають інтереси всяких держав. В місце політикуючих членів Ради Союза Народів повинна зайнятися жалобами окрема постійна меншинна комісія, зорганізована на зразок комісій для кольоніяльних мандатів. Крім того треба ввести до процедури меншин момент прилюдности: нині комітети трьох працюють тайно; це велике лихо, бо обовязкова публікація всіх матеріялів таки давала би деякий стрим тим державам, які не бережуть обовязку охорони меншин. Далі неминуче треба би дати меншинам змогу виступати в ході поступування з замітами, відповідями й додатковими заявами. Якщо Союз Народів не прийме цих неминучих реформ, то треба буде зорганізувати свого рода „самоохорону" меншин. Слід буде з окремих осіб, безсторонніх і з високим авторитетом, зложити свого рода невтральний трибунал для розгляду меншинних жалоб, для інформування світової думки і для інтервенцій в разі очевидної невистарчальности Союзу Народів.

В дискусії над рефератом д-ра Аменде після промов п. Трофімова (російська меншина в Латвії) і посла Маргуліеса (жиди в Чехословаччині) одержала слово п. **Мілена Рудницька** від української делегації, якої появу зібрані привитали оплесками. Так само оплески значили поодинокі уступи її промови.

Українська делеґатка, доповнюючи уваги д-ра Аменде, пригадала зібраним, що українська нація, а за нею й українська меншина у Польщі не тільки не має ніякого представника в Раді Союзу Народів, але навіть у складі Союза нема ніодного члена української національности, що міг би стежити за виконуванням охорони меншин у застосуванні до українців. Які тяжкі наслідки дає цей стан, показала наглядно поведінка Союзу Народів супроти т. зв. пацифікаційних жалоб. Промовниця суворо осуджує реферат п. Сата і рішення Ради та кінчить заявою, що домагання, висловлені в рефераті д-ра Аменде, повинні бути приняті Союзом Народів.

Після промови п. **Вітемберґа** (латвійські жиди) забрав слово п. **Естергазі** від мадяр Чехословаччини.

Коли промовець замість говорити про питання реформи меншинної процедури, пустився представляти надужиття чеської шкільної політики супроти мадяр, президент **Вільфан** перервав йому увагою, що справа ця в цій хвилі не стоїть на черзі нарад, та завізвав його, щоби говорив до порядку нарад. У тому моменті вибухла прикра сцена, про яку ми говорили на початку нинішнього звідомлення, та яка покінчилася перенесенням д-ра Вільфана до санаторії.

*

На пополудневому засіданні заступник президента д-р **Шіман** висказав догану п. Естергазієві за його ранішній виступ та дозволив йому продовжати промову під умовиною, що буде говорити до точки, яка саме стоїть на черзі нарад.

В. З.

Критичні дні в Льозанні.

Значіння льозанської конференції для цілого світу полягає головно в тім, що тут мають бути усталені для найближчого часу відносини між двома найвизначнішими державами европейського континенту — між Францією та Німеччиною, що матиме рішаючу ролю для розвитку не лише европейських, а й світових подій. Дуже характеристичною є вже зміна урядів в Німеччині та Франції, — вона виказує намір післати до Льозанни представництва як з одного так і з другого боку не звязані тяглістю попередніх відносин. Коли з французького боку вибір півсоціялістичного уряду вказує на готовість піти на найдальші уступки, то призначення напівгітлерівського уряду з німецького боку вказує на рішучість здобути все, що можливо, при даних обставинах.

Центр ваги цілої конференції полягає у безпосередніх переговорах між французькою та німецькою делеґацією при енерґійнім посередництві Мекдональда. І коли льозанська конференція матиме якісь безпосередні добрі наслідки, то це буде головним чином заслуга англійської політики. Роля Мекдональда у Льозанні зовсім нелегка. Коли кінець попереднього тижня давав ґрунт для найбільш оптимістичних надій, то поворот фон Папена з початку цього тижня з Берліна приніс значну зміну на гірше з німецького боку. Частина німецької преси закидала канцлерові, що він пішов задалеко на-зустріч французам, висловлювала бажання, щоби він цілком не вертався до Льозанни, а навіть подавала вістки про крізу нового німецького уряду.

При тім зміни зайшли по правді в настроях, але не в засадничих поглядах делеґацій. Репарації в Льозанні остаточно поховано. Те, що Еріо говорить до німецької делеґації, преса формулує так: „Коли ви не можете платити грішми, платіть економічними концесіями чи політичними забезпеченнями. Але платіть щось". Німці висловлюють свою згоду говорити про економічні концесії та свою готовість платити „щось" у формі участи у відбудові Европи. Але замість політичного завішення зброї, якого жадають від них і англійці, готові пристати лише на консультативний пакт про вирівнування можливих конфліктів між двома державами. З погляду внутрішніх німецьких відносин це значить, що в Німеччині, окрім ґрупи фон Папена, Варбольда, Рехберґа та подібних їм, що готові на деяке не лише економічне, а й політичне та мілітарне співробітництво з Францією, істнують теж поважні ґрупи прихильників попередньої непримирної політики супроти Франції.

Але в останніх днях у Льозанні досить виразно зазначилось, що коли в справах економічних та фінансових Німеччина може числити на найдальше йдучу поміч Анґлії, то в справі політичного наступу Німеччини проти Франції німці на підтримання Анґлії ледви чи можуть рахувати. І сама кріза льозанської конференції полягає в тім, що економіка тут лучиться з політикою.

Коли в минулім тижні Мекдональд вплинув на французьку делеґацію у справах економічних, то є познаки того, що в середині цього тижня він ужив свого впливу на німців у справах політичних і тим може врятував конференцію, яка готова була зійти на манівці безконечних нарад у комісіях. Скликання сходин всіх шістьох так званих „запрошуючих" держав є в усякім разі познакою, що в нарадах трьох великих держав осягнено якісь позитивні результати. На цих сходинах Мекдональд зазначив план майбутньої роботи, а саме репарації, розброєння, політичні порозуміння і т. д. Одним з завдань конференції він вважає створення апарату для праці на ширшу мірку та навязання контакту зі Злученими Державами Америки для їх участи в цих працях.

Прискорення праць конференції у Льозанні треба би тим більше витати, що внутрішні відносини в Німеччині не виключають можности політичної катастрофи. Одним з характеристичних симптомів треба вважати спробу створення спільного фронту соціяльних демократів та комуністів.

(„У. Б.")

Німецькі контрпропозиції.

ЛЬОЗАННА. (ПАТ). Німецька делеґація вручила Мекдональдові контрпропозиції, в яких заявляє м. ін., що в засаді годиться поновити вплати на відшкодування, коли цілком витечо трилітня мораторія, але під умовиною, що дозволить на це господарська відбудова краю. Вплати сягати будуть 2 міліярдів німецьких марок у золоті включно з ратами, які були відложені наслідком мораторії Гувера. Німеччина сплатила б ту суму в якійсь скількости річних рат, правдоподібно 10-ьох.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 6. ЛИПНЯ 1932.

СТ. ЛЕВИНСЬКИЙ. 2)

З ЯПОНСЬКОГО ДОМУ.

ОДИН МАЛЕНЬКИЙ ІНЦИДЕНТ.

Але пан Мацуй не був мертвим предметом, тяжім каменем, що йому людська воля може зазначити стале місце осідку. Викинений поза межу японського дому він жив своїм власним, вічним невгамованим життям. Наперед жив він серед своїх друзів при бульварі св. Михайла в одній кнайпі, де майже виключно продають алькоголь у ріжнихколірових його перемінах. Потім, наслідком ще невідомих подій, почав знову жити серед веселої компанії бульвару Монпарнас. І тут наш фільософ не занедбував нагоди впорожнювати круглі чарки на високих, штучерно змайстрованих підставах. Він знайшовся саме серед веселих і безжурних людей, світ набрав для нього нового, привабного, небуденного змісту.

Але компанія, що серед неї він необережно знайшовся, була ріжношерста і ріжнолица. Це були люди бувалі серед париських бульварів, що знали вартість чарочки горілки і ціну жіночого усміху. Коли шановна компанія завела розмови про жіночі усміхи, пан Мацуй сміявся це весело і сербав лініво солодкавий нектар високоногої чарки. Протверезів аж тоді, коли побачив правдивих, живих жінок серед товариства. Одна така жіночка, зі синіми як небо очима, доторкнулася навіть його чорних кучерів рукою. Зовсім так, якби доторкалася шерсти розпещеного коцура, що після смачного сну, ще не дуже преться до забави.

Тоді пан Мацуй встав і розпрощався.

Не тому, щоби жінок боявся. Були моменти у його житті, навіть часті, коли простягав руку по жінку і тоді робив з нею, що захотів, без надмірної жадоби, але і з деяким вдоволенням, трохи так, якби їв мищину добре звареного рижу. Зустрічав він іще жінок у житті, кожню на своєму місці, як фіґури на шахівниці, з точно означеними ходами, з думками, вподобами і призначенням, знаючи це все заздалегідь. Він часто балакав з такими жінками тоном вибачливої вищости.

Але розмовляти з ними так свобідно як це роблять европейці, на очах цілувати й обіймати ці білі жінки, без сорому, це було в його очах до того непристойне, вульґарне і нецікаве, що він, хоч тяжкий і пяний, волів відійти.

Ніч була тепла, насуплена хмарами, душна, насичена вогкістю. Пан Мацуй узяв таксі, казав себе везти до парку Монсурі, там чогось зліз з авта, заплатив і йшов далі пішки. Коли підійшов до Журданського бульвару, станув нерішучий. Перед ним відкривалася далека рівнина передмістя, причаєна у пухкій мряці. На небі досвіток заповідався прозорим серпанком хмар. На його обличчя бухло чимось зимним і неприємним. Темний кістяк японського дому стояв нерухомий оподалік.

Тоді пан Мацуй зрозумів, що було пізно, а він пяний і невиспаний, і скоро побіг до дому, як кінь, що занюхав стайню.

Дім увесь спав і йому здавалося, що стіни рухаються, сопуть і віддихають. Він заскрипів ключем у замку і здивувався; двері не були зачинені. Навшпиньках, щоби не пробудити нікого, ввійшов до кімнати, засвітив світло. Тоді побачив щось, що не снилося навіть буддійським фільософам. У його ліжку спала пані Давре. Білі руки поклала на ковдру немов до молитви, груди прибрані у мережану сорочку, підносилися рівно, нерухома голова виглядала як намальована на подушці. Пан Мацуй чув, як піт виступає йому на чоло, в ухах шуміло, ноги під ним тремтіли і відмовляли йому послуху. Втікти було вже пізно. Саме голова на подушці зрухнулася чогось, без зрозумілої причини, і пан Мацуй побачив нараз два вогники очей, що наперед ледве замітні під тягарем вій, поширилися відразу до неймовірної величини і бухнули правдивим полумям жаху.

Був момент, коротка хвилина, але до того жахлива і небезпечна, що всякі слова, рухи були виключені. Наїжений японський коцур посів в оборонній позиції понад беззахисним тілом пані Давре. Все жахливе і непередбачене такого моменту було в їх погляді, ніби надмірно великий вольтаж електричної струї, нанизаний на делікатний міляний дротик. Вибух наступив моментально. Пані Давре крикнула пронизливим високим сопраном, закліпала очима і [illegible]

Поширення більшовицької акції на Балкані.

„Ґазет де Льозан“ подає, що більшовицька преса вважає теперішній час як дуже відповідний для того, щоби поширити більшовицьку акцію у центральній Европі та на Балкані. З Букарешту повідомляють, що там викрили поважну більшовицьку змову започатковану та ведену з Берліна. Процес центральноо комітету комуністичної партії в Софії свідчить недвозначно про змінення комуністичного руху в Болгарії. Комуністичний процес в Юґославії показує, що комуністична пропаганда дісталася й до війська, відомого своїм патріотичним духом та карністю. Більшовицька преса вказує на великі завдання які стоять перед комуністами в Юґославії. Дуже прискорено більшовицьку пропаґанду також і в Чехословаччині, пропаганда комуністичної молоді в армії так зросла, що уряд мусів розвязати централю чеського Комсомолу.

Видно, кінчить часопис, більшовики вважають допущення їх на конференцію роззброєння заохоченням до більшої активности. („У. Б.“).

—o—

Українiка в чеській пресі.

(З 16. VI. по 23. VI. 1932 р.)

16. VI. „Право Ліду“ (вечірнє видання) — за варшавським „Роботніком“ подає звіт про ганддіські петиції в англійськім парляменті.

18. VI. „Еванґелік“ (Ч. Цєчін) у польській мові — виясняє відношення України до Радянської Росії і висловлює певність, що Україна скоро відділиться від Росії. Український релігійний нарід не може терпіти релігійного гніту більшовиків.

18. VI. „Кошіцке Новіни“ (Кошиці) під заголовком „Українська пропаґанда“ згадує про українську пропаганду у східній Словаччині і обурюється тим, що еміґранти зловживають гостинністю Республики і тим, що намовляють нарід, щоб він не голосився до словацької народности, а до української і цим загрожують єдности Чехословаччини.

19. VI. „Народні Політика (Прага) — подає історію істнування Української Академії Наук в Києві, її залежність від московської Академії Наук, примусову наукову працю та про постанову останніх Загальних Зборів Київської Академії Наук, щоби прикласти всі зусилля для досягнення світової революції.

19. VI. „Лідове Новіни“ (Брно) — виясняючи „Відношення Польщі до Сходу“ каже, що польське сучасне русофільство відмінне від колишнього русофільства і, що марш. Пілсудський розуміє його так, що бажає федеративного зєднання з бувшим Литовським Князівством та Україною.

21. VI. „Словацко“ (Голонін) під наголовком: „За 14 р. не признала Чехословаччина Совітського Союзу, зате влада білої України признана Чехословаччиною, хоч Український Нарід ніколи не допустить, щоб та українська влада стала чинною“ — містить згаданий часопис вістки про фантастичну умову ґен. Сальського з ґен. Міллером та Богаєвським про те, що Одеса має стати „вільним містом“ на зразок Данціґу, а тим уможливлять приступ Польщі до Чорного Моря і створити окремий польський коридор.

21. VI. „Лідови Денник“ (Прага) — Йозеф Пейха мальовничо описує український ярмарок з усіми традиціями і значінням його для околиць.

21. VI. „Праґер Прессе“ — подає відомості про процес Палієва та засуд його на три роки важкої вязниці.

22. VI. „Праґер Прессе“ — повідомляє про смерть Модеста Левицького докладно висвітлюючи його літературну працю.

22. VI. „Руде Право“ (Праґа) — перераховує всі величезні надбання радянської влади і згадує, що для України на будівлю робітничих помешкань асиґновано 367.5 міл. карб.

23. VI. „Право Ліду“ (Праґа) — спиняється на питанню української та московської мови на Підкарпаттю. Вважає, що українська мова має всі права на Підкарпаттю і жаліє, що партійні політикани кидають голосні гасла про автономію Підкарпаття, а українська частина населення ставиться до цього неуважно. Замітка закінчена словами: „Розумне Карпаторуське учительство має два завдання: озватись і освідомляти“.

В ч. 6. „Слованского Пшегледу“ (Праґа) присвячено багато уваги ріжним українським питанням та справам та вміщено замітку про працю УВО (за „Гром. Голосом“) про її шкідливі наслідки для укр. населення. Про постанову УНДО в справі закриття „Просвіт“ на Волині, ліквідацію ріжних економічних товариств тощо. Згадується досить широко про 50-ліття „Рідної Школи“ та головні резолюції зїзду.

Ближчі інформації про становище промисловости на Рад. Україні з поданням окремих цифр та відповідних пояснень. Також сільсько-господарський стан країни з поясненням справи засівного пляну Рад. уряду. Є інформації і про стан преси на Україні, яка за радянськими даними мала зрости значно за останній час.

Про українців в Румунії „Славянський Пшеглед“ подав вістку з нагоди зїзду українського студентства в Чернівцях.

памать. Мідяний дротик прорвався, а японський коцур скочив у розкриті двері.

Тут стрінув він мене. Я мешкав у найближчому сусідстві пані Давре і її крик виполошив мене з ліжка. Наш бонза виглядав дивоглядно. Розчіхрана чуприна, ніби грива у короля звірів, вичерявилася навколо широко розкритого рота і видно було двоє заляканих, ще мряковинням алькоголю замазаних, очей.

— Здається через помилку зайшов у кімнату пані Давре. Вона злякалася... Треба води, мерщій! — він упалив пазурі у мене.

Навшпиньках і ховаючися один за спину другого, ми підходили до розкритих дверей пані Давре, звідки протікала на коридор блідувата струя жовтого світла. Ми минули нарешті поріг і найшлись у мініятурному передпокою, звідки до ясно освіченої кімнати було ще зо два кроки. На столі рисувалася нерухома тінь пані Давре. Серце стануло нам тоді у грудях і ми повисли, мов пригорблені, понад землею, ніби два свідомі небезпеки звірі.

Але хвилини летіли одна за одною, а тінь на стіні лишалась нерухомою. Серце забилось нарешті у грудях, наперед тяжко, боляче, якби хотіло їх розвалити, а потому почало калатати скоро і пильно, майже голосно. Позиція була програна, треба було піддатися.

Перший ворухнувся бонза. Зашарудів пантофлями, мало не впав на землю. Я підтримав його і ми вийшли до світла. Тоді ми побачили паню Давре. Вона стояла по середині кімнати у білій, до землі сорочці і обома руками закривала собі лице. Тривало це зрештою такий короткий часочок, що сьогодні я вже й не зовсім певен, чи справді бачили ми паню Давре чи ні. З перспективи часу ці факти видаються просто вигадкою, навіть для того, хто їх бачив. Одно певне памятаю, це пронизливий крик пані Давре:

— Спасайтеся! Спасайтеся! і її простягнені угору руки. Цих слів, зрештою, не треба було нам повторяти. Ми моментально шурхнули на коридор, як миші, і там відчекали тільки, коли пані Давре зачинить на ключ двері. Ми церемонно, без зайвого словечка, попрощалися. І лежали у своїх ліжках скоріш, ніж це можна було би сподіватися. Велика тишина склянного японського будинку замкнулася понад нами як тяжке віко скрині. У вікнах сірів нетерпеливий ранок.

Коли думаю сьогодні про цей маленький інцидент, знизую раменами. Мав він свій окремий посмак пікантерії на тлі нашого дому, сповненого гамірливим гомоном невгаваючого поєдинку двох окремих світів, японського і европейського. Згадую його тільки тому, бо від нього рахувати треба деяку зміну у звичках і буденних заняттях папа Мацуя. Нема в цьому, зрештою, нічого дивного, бо неодно вже почалося на світі від припадкової візити у жіночому будуарі.

(Продовження буде).

„Татарське лихоліття“.

Що оповідає жидівський редактор з Ню-Йорку, який відвідав Україну.

Один із співробітників великого жидівського денника „Форвертс“ (це соціялістичний часопис; має пів міліона читачів) у Ню-Йорку, А. Ошерович, відвідав недавно Радянську Україну і Росію. Звідти вернувся до Ню-Йорку й описав свої враження. Він самий родом з Великої України, відки приїхав до Америки тому 25 літ. За цей час він саме тепер уперше відвідав старий край.

Свій опис зачинає він заявою, що не буде писати про політику, а тільки про те, як нарід живе. Про те, що бачив і що йому люди говорили.

Якіж враження Ошеровича?

Людина, що читає їх, має враження, що Велика Україна перебула, чи радше перебуває, татарське лихоліття, коли не щось гірше. Власне гірше від татарського те більшовицьке лихоліття.

Ошерович пригадує своїм читачам, що Україна перед війною була шпихлірем Европи. А тепер там такий голод, що просто все населення загибає. Україна, чи то по селах чи в містах, це тепер країна нуждарів і жебраків. Усі голодують і нема вигляду на краще.

Люди не тільки голодні, але й обдерті, опущені, брудні і цілком збайдужнілі. Дожидають рівнодушно кінця.

В дальшому Ошерович вказує на те, що більшовики забирають людям усе і вивозять та що це ще більше зненохочує хліборобів до якої-небудь праці. „Колхози“ (збірні фільварки) ще гірше запустілі. Там уже зовсім люди не дбають про те, що буде завтра, бо і так з „колхозів“ не мають ніякого хісна.

Люди вірять, що таксамо є в цілім світі. І чудувались, як редактор з Ню-Йорку сказав їм, що це неправда, що в Америці буде революція, або що в Америці теж не можна купити кусника хліба.

Ошрович пише, що навіть із своїми товаришами зперед 25 літ не міг говорити. З голоду і занедбання вони тепер немов розсадники хоріб і нечистоти.

Так пише не хто інший, а жид-соціяліст. І описує чисту правду, яку найгірше ненавидять більшовики.

Події в ліському повіті.

Відозва старости в Ліську.

ЛЬВІВ, 4. 7. ПАТ. Староста в Ліську Верштайн видав заяву до населення ліського повіту, в якій накликує усе населення, аби не слухали підшептів злочинних аґітаторів, аби пояснили обманеним, що панщина в Польщі не верне, бо тим осмішують себе в очах думаючих людей та взиває, аби населення повернуло до своїх занять. Вкінці заявляє, що на випадок заворушень аґітатори станугь перед наглим судом.

Крізаві бійки й заворушення в Німеччині.

БЕРЛІН. (ПАТ). З ріжних сторін краю напливають вістки про кріваві бійки й заворушення. У Штутґарті дохолило вчора вечором і в ночі до крівавих бійок. Піша і кінна поліція інтервеніювала, арештуючи понад 80 осіб. У реґенції Кассель комунсіти уформували на вулицях міста похід, при чому виявлялася стріляннина. Один комуніст убитий, кілька осіб ранених. У Мінхені й околиці прийшло до бійок між гітлерівцями й комуністами з нагоди маніфестації національних соціялістів і „Залізного Фронту“.

—o—

Дрібні вісти.

Варшавська преса публікує статистику самогубств за минулий місяць. Виходить, що в червні ц. р. наложило на себе руку 138 осіб, з чого 31 з вислідом смертельним.

З Шикаґо повідомляють, що Рузвельт приняв кандидатуру на становище президента Злучених Держав, як представник демократів.

В Юґославії склали нарешті новий уряд. Міністри зложили присягу в суботу вечором.

Чехословацький уряд заперечує звістку, буцім то він дав підмогу IX-ому Сокільському Здвигові.

Відомого фільмового артиста Володимира Гайдарова, який повернувся з Німеччини до СРСР, вивезли з Москви на Соловки. („Мова“).

Утікають з пекла на землі.

ЧЕРНІВЦІ, 3. 7. ПАТ. До Румунії втік з Радянської України селянин Степан Іванович з пятилітним сином, перепливши щасливо Дністер. Знову біля Тягині переплили Дністер два більшовицькі офіцири в цілковитому узброєнні та піддалися прикордонній румунській сторожі. Втікачі заявили, що не могли видержати жахливої нужди і голоду на Радянщині.

З життя наших установ.

Звичайний Загальний Збір „Взаїмної Помочі Українського Вчительства" відбувся в неділю 3 липня 1932 в Реміснячій Палаті на пл. Стрілецькій при участи около 230 представників Окружних Відділів В.П.У.В. Цілоденні наради проходили серед гарного ідейного підйому. В самому початку Загального Збору привитав організоване народне вчительство від імени Президії Головної Управи „Рідної Школи" проф. Павлюх. Збір мав чисто діловий характер. Приявні вислухали звідомлення з діяльности, ухвалили прелімінар прибутків і видатків на 1932—3-ий рік і вибрали нових членів Надзірної Ради: Венґльовську Ольгу, Лилика Івана, Білоуса Івана, Базника Михайла, Стельмаха Дениса і Зеленого Андрія. Крім звичайних організаційних справ присвятив Збір також увагу питанням позашкільної праці вчительства та ділянці української педагогічної літератури. Збір прийняв одноголосно ухвалу про виплачення „Рідній Школі" ювілейного дару в висоті 1000 золотих.

В звязку з загальною економічною крізою обнизив Збір членську вкладку з 5 зол. до 3.50 зол. місячно. На рахунок цеї вкладки вестиме товариство адміністрацію, видавництва, виплачувати посмертні допомоги та сиротинські й вдовині ренти.

—o—

З православної церкви в Польщі.

Скількість і розміщення православних парохій.

На днях оголошено протокол ч. 6 із засідання релігійної комісії Передсоборного Зібрання з 4. грудня 1931 у справі числа й розміщення православних парохій у Польщі. Резолюція в цій праві звучить: Обговоривши всесторонньо реферати д-ра Пірагова і канцелярії Св. Синоду п. з. „Число й розміщення православніх парохій і тези до тих рефератів, комісія стверджує:

1) У православній церкві в Польщі на одну парохію припадає: **у волинській дієцезії — 2000 парохіян, у поліській — 2.700, у виленській — 3.000, у гродненській — 3.850, у варшавсько-холмській — 3.540.** Зате в Югославії на одну православну парохію припадає 1.999 парохіян, в Естонії — 1.363, в Румунії — 1.325, на Литві — 1.286, у Греції — 857, у Латвії — 765. Число парохіян у поодиноких православних парохіях в Польщі найбільше в порівнанні з іншими державами, що є наскрізь ненормальне. Ненормальність та особливо грізна з уваги на причини місцевого характеру, а саме зріст на східних землях Польщі пропаганди безбожництва і комунізму з одного та унїйного руху з другого боку. Також умовини розселення православного населення у звязку з переведеною комасацією ґрунтів дуже компліжують та утруднюють працю духовенства в істнуючих православних парохіях.

2) Подані вище причини, побіч звичаєвого зближення населення до церкви і священика, що вельми додатньо впливає на виховання того населення, в категоричний спосіб **вказують на потребу збільшення числа православних парохій** і призвання вільного й незалежного від когонебудь права церковній владі збільшати число парохій шляхом отвирання нових, відповідно до дійсних потреб і матеріяльних засобів населення. Право це виходить із самої істоти церковної влади і не може бути обмежуване м. ін. також на основі рівноправности визнаних конституцією релігійних союзів і вільного користання з того права римо-католицьким костелом, що проявляється в поширюванні місійної діяльности серед православних. Збільшення числа парохій згідне з інтересами держави, бо допомагаючи розвиткові релігійного життя, держава дає заразом змогу дійсно скріпитися серед населення православній церкві. В такий спосіб скріпляється порядок держави, який опирається на основах християнської моралі. Збільшення числа православних парохій може бути узалежнене від згоди державної влади, оскільки отворення нових парохій звязане з видатками з державної каси.

Події в селі Курашево.

В дні 18. червня, в навечеря Зелених Свят, **православні села Курашево увійшли через отворені в невияснений спосіб задні двері до замкненої церкви, до якої на руках внесли свого священика і розпочали богослуження. Поліція, що прибула на місце, кинула до церкви дві сльозні бомби, аби таким робом примусити православних покинути церкву. Одначе православні з церкви не вийшли, не зважаючи на те, що кільканацять осіб зімліло. Поліція після телефонічної розмови з воевідством віїхала.** Православні вислали делеґатів до Варшави до властей духовних і державних з проханням повернути їм церкву, в якій відправляв дотепер священик східного обряду. Делеґати були в епископа Сави і в міністерствах освіти та внутрішніх справ.

—o—

ОСТАННІ ВІСТИ

ПОДІЇ В ЛЬОЗАННІ.

Франція приймає німецькі пропозиції.

ЛЬОЗАННА, 4. 7. ПАТ. Французька делеґація розглянувши пропозиції німецької делеґації з 3. липня ц. р. заявила англійській делеґації, що французький уряд в основі піддержує порозуміння, осягнене між делеґаціями держав вірителів дня 2. липня ц. р.

ЛЬОЗАННА, 4. 7. ПАТ. На нинішньому засіданні комітету пяти держав вірителів Джордж Бонне зясував теперішній стан переговорів. Мекдональд зустрінеться пополудні з німецькими делеґатами, а завтра в год. 9. рано говоритиме з Еріо і його співробітниками. Найблище засідання комітету пяти держав вірителів відбудеться завтра.

Наради в Мекдональда.

ЛЬОЗАННА, 4. 7. ПАТ. В понеділок відбулося засідання в Мекдональда шефів делеґацій запрошених держав. На засідання приїхав теж з Женеви міністр Залеський. Мекдональд зясував висліди переговорів і представив предложені пропозиції. Заявив, що в четвер вечором або в пятницю вранці виїде з Льозанни. Сподіється, що до четверга конференція закінчить з успіхом свої наради. В Льозанні вижидають з нетерплячкою повороту Еріо.

ЦЕНТРУМ ПРОТИ ГІТЛЄРІВЦІВ.

БЕРЛІН, 4. 7. ПАТ. За виборчою кампанією, яку веде центрум, слідкують політичні круги з великою увагою. Висунення бувшого канцлера Брінінга на перше місце на листі кандидатів центрової партії насуває здогади, що центрум рішилося поборювати безпощадно пляни гітлєрівців. Ці здогади підтверджує виборча промова б. канцлера Брінінга у Кельн. Брінінг застеріґся проти метод боротьби народніх соціялістів заявляючи, що центрум не злякається і не зважаючи на своє становище супроти уряду, боронитиме горожанських свобід.

БІЛЬШОВИЦЬКА ШПІОНАЖА В РУМУНІЇ.

ЧЕРНІВЦІ, 4. 7. ПАТ. В понеділок перевела політична поліція низку арештувань у Четатеа Альба між членами шпигунської організації, що працювала для більшовиків. Підчас ревізії знайдено в арештованих цінні військові інформації. Між арештованими є теж дві гарні елеґантні жінки, головні аґентки шпигунської організації. Всі арештовані відповідатимуть перед військовим судом.

СТАЛІН ТЯЖКО ХОРИЙ.

З Москви надійшли вістки, що Сталін тяжко занедужав. Сталін приготовлявся до виїзду на відпочинок на Крим, але поважно занедужав і залишився в Москві. Недуга тяжка, бо лікарі порадили залишитися в Москві під лікарською опікою. Тому Сталін перебуває в санаторії в Горках біля Москви, де колись лікувався Ленін.

ПАТЕК У МОСКВІ.

МОСКВА, 4. 7. ПАТ. В понеділок 4. липня ц. р. вернув до Москви польський посол Патек і обняв урядування.

ДОЛЯР.

Доляр в приватних оборотах 8.89 зол.

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 6. ЛИПНЯ 1932.

О. ЛАГУТЕНКО.

Al fresco.

Париж, червень.

Коли прямувати від залізничого шляху до міста в Падуї, то ліворуч, серед гарненько пололеного садочку, стоїть невеличка старовинна церква Анунціята дель Арена. Садок насаджений саме на тому місці, де в старі римські поганські часи була арена, де, як кажуть, згинуло багато тисяч християн, а коли потім збудували тут церкву, то в ній сотні років славили тих мучеників, що поклали своє життя за те, що є вищим за саме життя — за віру.

І хоч тепер Анунціята дель Арена є вже довші роки замкнена для слубжи Божої, але є мало храмів на всьому світі, щоб користувалися таким пієтизмом, як ця маленька, складена з цегли церква. Річ у тому, що всі її стіни згори додолу розмальовані великим мистцем, першим серед великих майстрів Італії — фльорентійцем Джіотто. Понад шість столїть пройшло з того часу, як Джіотто виконав замовлення венеціянця Скровеніо, але і досі і на віки сяють його фарби тим спокійним блеском, тою прозористою ніжністю і затишним внутрішнім горінням кольору, що так відзначає його образи; і можна з певністю ствердити, що в будуччині ще довгі роки ці фарби будуть так само чисті, ніжні та прозорі, як довго стоятимуть стіни самої Анунціяти.

Успіх, що його здобув Джіотто в Падуї зробив йому славу й повне признання в цілій Італії.

Легкість і ніжність кольорів, що відзначали спосіб малювання Джіотто і мистецька вартість його образів показали Італії на сотні років наперед шлях її мистецької діяльности такої напруженої й великої.

Безпосереднім передтечою падуанських мальовил був великий Собор в Ассізі, де 6 літ раніше Джіотто розмалював велитенські стіни. В Ассізі більш світла, більш простору; тут фарби яскравіші, міцніші, але так само чисті та прозорі як у Падуї, хоч всеж тут ще почувається певна залежність від Чімабуо.

Спосіб, яким Джіотто так малював свої образи, не був новий, або таємничий. Це був тільки добре забутий вічний спосіб аль фреско. Так малювали 5 тисяч років перед нами мистці критських палат; так були розмальовані стіни Помпеї і так Ярослав звелів себе зобразити на стінах Київської Великої Софії. Повсюду фарби залишилися аж досі такими, як їх поклав пензель мистця.

У чому саме полягає малюнок аль фреско? Чим пояснюється та ніжна, прозора матовість образу і чому саме фарба залишається незмінною тисячеліття?

Спробуємо відповісти на ці цікаві питання. Спосіб аль фреско — надзвичайно простий і не потребує ніяких спеціяльних підготовчих праць. У кількох словах він полягає ось у чому: коли стіна, на якій мусить бути зроблений образ цілковито готова, муляр накладає шар добре замішаного тонкого вапна, поверхня якого мусить бути ідеально градкою та чистою. Як тільки муляр скінчив свою працю, мистець у той самий день, поки вапно ще цілком сире, наносить на стіну рисунок образу з раніше зробленого картону і малює фарбами так, щоби цілковито закінчити образ, поки вапно ще вогке. На другий день і вапно і фарба сухі і ніякі направи вже неможливі; образ раз так намальований залишається таким на тисячеліття, бо фарба вже до сухого вапна пристати не може. У цьому лежить складність аль фреско і в цьому його велика трудність для артиста. Ні в одній галузі малярства так багато не значить технічна вправа мистця; артист мусить знати наперед „що" і „як" він хоче робити. Весь плян праці мусить бути подрібно точно підготовлений заздалегідь, бо фреску робиться не відразу, а кусник за кусником, день за днем; фарба мусить бути підготовлена самим мистцем, він мусить також знати всі відношення кольорів в їх уже сухому вигляді, бо фарба коли зсихається з вапном зазнає деякої зміни в тоні.

Великі трудноші чекають мистця у роботі аль фреско, але всі вони покриваються тими великими прикметами, що має в собі цей найшляхотніший спосіб малювання. Аль фреско — малярство матове, ця його якість набирає великої вартости тоді, коли треба розмальовувати великі площини і коли світло розподіляється нерівномірно, що майже завжди буває у великих будівлях; блискуче олійне малярство дає цілу низку рефлексів, які не дозволяють побачити відразу весь комплекс малярської оздоби стіни. Крім того олійні образи з бігом часу чорніють, змінюють свої тони, чорніють і за кілька років вже потребують очищення і віднови. Потім олійне малярство впливає на глядача чимсь чужим, нічим незвязаним з самим матеріялом стіни; воно робить скоріше враження великого образу, наклеєного на стіну, тоді як фреска не нищить самої річевої суті стіни, а навпаки зливається з нею разом в одно ціле. Властиво це тому, що сама фарба, зроблена на вапні з того самого матеріялу, яким покрита сама стіна, а фарба входить в глибину стіни і творить з нею одну монолітну цілість.

(Докінчення буде)

Організаційний рух в краю.

ВЕЛИКЕ ВІЧЕ В ПІДГАЄЧЧИНІ.

У Підгаєччині відбулися 3 великі віча під голим небом: 15. травня п. р. в Литвинові, 22. травня в Саванчині і 5. червня у Вербові біля Підгаєць. Віча мали масу селян з тих сіл і з доокружних. В Литвинові, без огляду на впливний дощ було прибдизно 1000 людей з Литвинова, Заставця, Волошина, Божикова, Сільця і Рудник. У Саванчині, на краю між повітами підгаєцьким, бережанським і рогатинським було біля півтора тисячі з ріжних сіл. На всіх вічах промовляв селянин з Божикова, пов. Підгайці, Гринько Оксків. Всі віча винесли одноzгідні постанови, одобрюючи працю проводу партії і Української Парляментарної Репрезентації та бажаючи їм дальших успіхів.

ДОВІРОЧНА НАРАДА В ГОРОДЕНЦІ.

Дня 17. червня відбулася повітова довірочна нарада з участю сен. Кисілевської в Городенці. Зійшлося поверх 100 селян і місцевої та позамісцевої інтелігенції. Нараду проводив адв. д-р Роман Комаринський. Після подання звіту виявилася дуже жива дискусія, в якій забирало слово багато селян. Між іншим один молодий селянин запитував, чи наша молодь, що служить у війську має право святкувати принайменше головні українські свята. У часі його служби у 57 полку піхоти караний вояків за те, коли вони домагалися, щоби могли святкувати свій Великдень. Прийняли резолюції одобрюючі працю проводу партії і Української Парляментарної Репрезентації.

ДОВІРОЧНА НАРАДА В ПОТОЧИСЬКАХ, П. ГОРОДЕНКА.

Дня 26. червня відбулася з участю сен. Кисілевської довірочна нарада УНДО в селі Поточиськах, повіт Городенка. Від Повітового Народнього Комітету був на нараді п. Рибчук, а проводив нарадою господар Іван Нирчак. Десять валика саля читальні була повна. У самій салі було 200 осіб, а крім того багато людей стояло в сінях і на подвір'ю. У дискусії господар Вининцький підчеркував вагу кооперації та порушив справу високих стемплевих оплат від вистав, які влаштовують читальні. Господар Петро Ковач говорив про справу дуже лихих доріг у повіті, дарма, що платять дорогові податки. Інші промовці взивали до піддержки Матірного Товариства „Просвіта", домагалися уладження в селі куховарського курсу і т. д. Нараду закінчили резолюцією з довірям для проводу партії і Української Парляментарної Репрезентації.

КООПЕРАТИВНА АНКЕТА В ЯВОРОВІ.

Заходом Союзу Українок в Яворові відбулася там дня 13. червня кооп. анкета з метою поширити гасло „Свій до свого". На нараді реферувала сен. Кисілевська, а проводила нарадою місцева діяльна голова Союзу Українок п. Паврова. У часі першої точки наради на салю прийшли представники поліції а заборонили нараду з тої причини, що предсідниця не знала особисто всіх учасників наради. На інтервенцію п. Паврової і сен. Кисілевської у місцевого старости дозволено скликати друге зібрання, яке згуртувало ще більше учасниць і учасників. Наради пройшли з найліпшим успіхом.

УРЯД ГРОМАДИ НЕ ШАНУЄ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ.

Краєве Т-во „Сільський Господар" вислало до уряду громади в Малині на Дубенщині лист з домаганням заплатити належитість за часопис „Сільський Господар" 233 зол. 50 сот. У тім листі громадського уряду написано по польськи: „Зворот, в ціли написання письма в урядовій мові". На провідному листі гром. уряду підписаний громадський писар Госіньскі і виконуючий обовязки війта громади Свірида. Так звучить підпис зроблений на машині (для ясности), але властивий підпис пером нечиткий і зовсім не вказує, щоби нагадував підпис Свириди. Як бачимо, в громадськім уряді волинського повіту, який належить до тих повітів, де живе найменший відсоток поляків, не лише сидять урядовці поляки, але ще не почуваються до обовязку знати закони, які наказують їм шанувати українську мову.

——o——

НОВИНКИ

— **Приймаю як давніше в моїм Заведенні при вул. Сикстуській ч. 17 від 9—1 і 3—6. Насс.** 1-3

— **Українська робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.** 792-?

— **Ровери** краєві і закордонні найдешевше поручає Юліян Ломага, Львів, Валова 11 12—20

— **Конфіската „Діла".** Вчорашнє (146) число „Діла" підпало конфіскаті за один рядок у замітці „Страх перед панщиною" і за замітку про події в ліському повіті в „Останніх вістях". Це вже 23-я конфіската „Діла" в цьому році.

— **Наша Служба Божа в радіо.** В четвер 7 ц. м. буде трансмітована Служба Божа з Волоської церкви у Львові в год. 9.45. Сл. Божу співає о. прадат А. Пясецький, діяконує і виголосить проповідь о. О. Горчинський. Співае хор Василика Купчинського.

— **Польська Академія Наук приймає термін „український".** У видавництва праць мовної комісії польської Академії Наук під ч. 19 вийшла монографія про фонетику української мови проф. Івана Зілинського. Праця ця дає огляд мови з усіх українських земель. „Прагер Прессе", згадуючи про це видання, додає таку замітку: „Факт, що польська Академія, приймаючи означення „українська мова", легалізує цей термін у Польщі раз на завсіди і полагоджує цим спір „український чи руський?", заслуговує на те, щоби його підкреслити".

— **Театр „Банда"** загостить уже за кілька днів до Львова і на сцені Великого Театру виведе небувалу ще у Львові ревію. Львівська публика матиме нагоду побачити відомих уже її артистів (-ок) як Ярошого, Лявінського, Ордонку, Погожельську, Димшу і Умінську.

— **Буревій у Перемищині.** В неділю лютував над Перемищиною страшний буревій зі зливою та заподіяв великі шкоди. Від грому згоріли три хати і декілька стоділ у селі Волі Кревецькій пов. Перемишль. Висоти шкоди покищо не устійнено.

— **З хроніки випадків.** Гринь Насткевич, швець із Виник, бавився вчора на фестині в Поєзуїтському городі у Львові, а підпивши собі, почав бійку з сусідами за якусь жінку. Бійка та скінчилася тим, що тяжко побитого лицаря з Виник мусіло відвезти ратункове поготівля до шпиталю. Його противники повтікали ще перед приходом поліції. — На вул. Янівській самохід VI. самоходового дивізіону, кермований вояком Желязком, наїхав учора на Єроніма Макогонського із Рісни Польської під Львовом, якого трохи потовк.

— **Ріжні вістки.** Від 9-го до 14-го липня відбудеться в Берліні 8-й міжнародній конгрес вегетеріянів. — На Сардинію впала цього року саранча у такій самій скількості як два роки тому; її приніс вітер із Мароко та Тунісу; збіжжа та городина страшенне винищені. — У Шангаю почав від двох місяців виходити перший друкований китайський часопис „Та Ван Пао" (Вечірні Китайські Новини) у 40.000 примірниках. — Франц. міністр Альберт Сарро дістав нагороду Франц. Академії 10.000 фр. за свою нову працю „Величина та рабство кольоніяльної політики". — Турецьке міністерство освіти стверджує, що в Туреччині є 82 відсотків неграмотних.

— **Реклямa париської ґазети.** Популярний париський денник „Антрасіжан" („Непримирний") придумав для своїх читачів незбияку сензацію. За 120 франків в адміністрації цього денника можна купити білет, який дає право ввійти в 2-ій год. пополудні дня 2-го липня до поїзду, що їде на 35 годин у невідомім напрямку. „Поїзд-несподіванка" везе пасажирів в якусь частину Франції (в яку, не каже), дбає за те, щоби вони мали харч, нічліг і оглянули цікаву околицю. За 40 зол. півтора дня подорожі з вигодами то недорого!

— **Культурна Бельгія.** Минулого місяця закінчився в Бельгії один процес який може бути мірою культурности одного народу для прикладу іншим. Американський архітект Уоррен вніс скаргу до касаційного уряду проти управи університету в Лювен за те, що вона знищила напис на відбудованій ним бібліотеці. Німці підчас війни бомбардували цю бібліотеку; американці після війни відбудували її і зробили ще кращою. Американські жертводавці помістили на фронтомі нової будівлі напис: „Знищена тевтонською злобою, відбудована американською жертвенністю". Бельгійська влада рішила знищити цей напис у 1926 р. Тоді американці ображні відповіли скаргою, з мотивом, що на дарунку, який дають, можуть писати те, що хотять. Одначе бельгійський суд станув на становищі свого уряду, що ніхто не має права ображувати другого народу. Бо війна — війною, а праця для співпраці народів — друга справа.

— **Контрабандисти радять.** У Гельсінгфорсі відбувся недавно рідкий конгрес; зїхались із 14 европейських держав контрабандисти, щоби нарадитись над засобами свого промислу та зміцнити солідарність своїх інтересів міжнароднім союзом. На нарадах цих „шмуглерів" попав теж імовірно якийсь журналіст, бо знаємо, що контрабандисти нарікали на чуткість митних урядовців на кордонах, ріжні загострення поліційної служби і ділились своїм досвідом, де і коли краще пачкувати заборонений крам. Конгрес рішив вислати окрему комісію для студій до Америки, де в контакті з тамошніми бандитами можна буде навчитись деяких нових способів контрабанди. Можливе, що ще доживемо часу, коли на таких конгресах будуть брати офіціяльно участь... представники уряду.

— **Розводи в Злуч. Державах.** Нюйорський університет Колюмбія зробив недавно цікаву статистику про розводи в Америці. Річно розводиться у Зл. Державах пів міліона подруж, отже на 6 шлюбів припадає один розвід. Статистика стверджує, що найбільше розводів припадає в 4-ім році подружжя. Від 1867 р. до 1929 число розводів у Злуч. Державах зросло на 2000 відсотків і перевищило зріст шлюбів, а навіть населення. Шлюби зросли на 400 відсотків за той час, а населення на 300. Коли все піде далі таким самим темпом, тоді в 1956 р. кожне друге подружжя кінчатиме розводом.

Нова вакаційна станиця молоді.

(Під увагу батькам шк. молоді в Перемищині й сусідніх повітах.)

В часі великої господарської скрути і зубожіння нашого громадянства філія Українського Товариства охорони дітей і опіки над молоддю в Перемишлі довершили великого діла. У прегарній і здоровій підгірській околиці, в *Старяві біля Хирова*, здвигнула велику оселю для молоді, яка може помістити около 200 дітей. Тут на лоні природи, над річкою, серед вінця гір і лісів великий гурт молоді має змогу віддихати бальсамічним воздухом, купатися в хрустальній воді, бавитися й ходити по зелених полянах і лісах.

А що таких установ у нас небагато, тож радуватися нам треба, що Перемишль не лишається позаду Львова. Матірне Товариство охорони дітей здвигнуло цього року оселю на Остодорі біля Підлютого — тим самим шляхом пішов і Перемишль і вибудував також впродовж цього року оселю у Старяві. Про заслуги поодиноких людей у тому ділі не будемо згадувати, бо діло само їх хвалить, а хто цікавий звидіти оселю нашої молоді в Старяві, нехай потрудиться туди в місяці серпні, коли вона вже буде урухомлена. Особливо представники наших провінціональних центрів повинні до Старяви потрудитися, щоб оглянути двоповерховий будинок та розвідатись, як у короткому часі і невеликим коштом можна здвигнути важну станицю фізичного й морального виховання нашої молоді. Зазначуємо, що оселю у Старяві вже оглядали представники жидівських організацій, щоби взорувативсь на пляні і розвідатись про кошти.

Тому, якщо вам, батьки, дороге здоровля ваших діток, висилайте їх на оселю до Старяви коло Хирова, а будете по їх повороті втішатися видом румяного і веселого личка вашої дитини! Оплата за побут в оселі буде дуже доступна. Оселя буде вестися цього року лише для хлопців від 1. до 28. серпня п. р.

——o——

З нових книжок.

М. Куцій. ДІТИ У ТВОРАХ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ. Причинок до студій над розвитком дитини. Станиславів, 1932. Накладом автора. Ст. 64.

За останні роки мали ми кілька разів нагоду стрінутися з назвищем М. Куція в ділянці методичних українських підручників. Цим разом попробував він своїх сил на іншій ділянці, що з дидактикою має мало спільного, хіба посередньо. Це спроба монографійки з поля зацікавлень українського гарного письменства дитячим питанням. Укладчик перейшов позвбучно (чому саме позабучно?) кількадесять визначніших і зовсім слабших українських письменників та переказав усе, що вони говорять про українську дитину; у яких моментах її підхоплюють, якими барвами її змальовують. Книжечка назагал дуже цікава й корисна, у першій мірі потрібна для кандидатів учительського фаху як показчик, а в другій мірі повинна вона бути субстратом і спонукою до психольоґічних студій над душею дитини в тісному звязку з українською літературою. Діти це майбутність народу, тож ріжні проблеми, тісно звязані з пізнанням розвитку дитини, зокрема дитини української, повинні цікавити в нас не тільки вихователя, але всякого дбалого про майбутнє народу. Мимоходом замітимо, з рецензентського обовязку, що книжечка вміщає в собі для вибагливого й скрупулятного читача дуже багато дрібних похибок, неточностей і промахів під оглядом мови та правопису, що має свою причину частинно в нерішености спорудника, на котру ногу йому ступити, котрого правопису держатися (славний наш індивідуалізм та атомізм!), наслідком чого вийшла деяка плутанина. Але це така недостача, яка в другому виданні дасться цілковито усунути й виправити. Книжечка не дорога, написана з великим теплом.

Іван Ставничий.

——o——

‡ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Дня 30. червня перемиське громадянство відпровадило до гробу емер. директора скарбу і гофрата **бл. п. Михайла Кочеркевича.** Покійний за австрійських часів заняв це високе становище в Бродах, опісля служив в Ярославі, а перед 20 роками перенісся до Перемишля. Як у Ярославі, так і в Перемишлі був він взірцевим громадянином: чеснота, горяча любов свого народу ділом, скромність, жертволюбивість — отсе головні прикмети характеру Покійного. Як директор скарбового округа увів він до нього уряду режім справедливост і людяности. Тому Покійник як урядовець був дуже шанований всіми, навіть чужинцями. Спеціяльно звертав увагу, аби українські справи були трактовані справедливо, йдучи нашим людям якнайдальше на руку в рамах законів і приписів.

Кожну жалобу розглядав сам та усував зловживання.

Як український громадянин виступав всюди сміло й отверто, належав до всіх товариств, спомагав матеріяльно кожну акцію релігійну чи патріотичну. Але в скромности своїй завжди держався засади, аби не знала лівиця, що дає правиця. Не слави, ні дешевої популярности шукав Покійник — його вдоволяв факт доконаного ним патріотичного діла.

Особливо спочував Покійник недолі української політичної організації і радо спішив їй з поміччю; особливо інтересувався акцією „Брат — Братові", якій дала почин в 1921 р. тодішня Редакція „Українського Голосу". Коли в Перемишлі проживав пів року в дуже прикрих матеріяльних обставинах колишній меценат українського руху на Придніпрянщині, бл. п. Евген Чикаленко, — то бл. п. Михайло Кочиркевич всіми силами старався облекшити життя емігранта.

Взагалі не було ділянки нашого життя, якою не інтересувався би Покійник, якій би не спочував і не допомогав. В. Й. П.!

—o—

Дописи.

ДРОГОБИЧ. **(Заг. Збір філії „Просвіти").** Дня 29. 6. ц. р. відбула філія Т-ва „Просвіта" в Дрогобичі свій черговий Заг. Збір. День лат. свята був щасливо вибраний, бо явилася поважна кількість місцевого громадянства, яку в інші дні тяжко побачити. Вправді деякі хронічно-невдоволені „критики", що попередніми роками все витикали неприсутність інтелігенції, тепер закидали, що „пани" вмисне вибрали такий день, аби „меценаси" і „попи" могли явитися на шкоду „селянсько-робітничих мас", але така балаканина вже й у дрогобицькому повіті робить враження бренькоту докучливої мухи. Заг. Збір розпочався в год. 9-ій торжественною панахидою по бл. п. М. Галущинському, до якої стануло 4-ох священиків. Співав хор „Дрогоб. Бояна". В год. 10.30 отворив Збір голова д-р Ст. Витвицький, згадуючи теплими словами память бл. п. М. Галущинського і Ю. Романчука, яких присутні вислухали стоячи. Присутніх було понад 100 осіб. 24 читальні заступали 53 відпоручники. Були відпоручники з далеких читалень, як Улично (має 3 читальні), з Кропивника і т. д. Зі звіту голови довідалися учасники, що на 49 читалень є діяльні 43 читальні, а з них 40 прислало річне звідомлення (в районі філії розвязала влада 16 читалень). У цілій тій ділянці народньої праці в повіті видно безперечний і постійний поступ. Видно теж рішучий занепад лівих впливів. Їхні прихильники, що виступали колись дуже агресивно, підходили й тепер до справи освітньої праці тенденційно, але сиктак розумно; зрештою тепер явилися на Зборі всього в числі 9-ох людей і обмежувалися до особистих нападів, або до незрозумілого, ліричного белкоту. Філія має свою експозитуру на бориславську заглибину, з канцелярією та освітником у Бориславі. В районі філії видно чанравду працю і виділу філії й обох освітників (пп. Вол. Городиського і І. Петрижкевича) та людей доброї волі (поважний вклад дали студенти), а також самих читалень. Цього року ведуть усі 4 читальні в Дрогобичі діточі садки; такіж садки мають бути потворені і по читальнях в повіті. Цією справою займається головно дир. канц. кружка „Р. Ш." п. Д. Шміґельський, заразом виділовий філії. Звіт виказує: 1 жін. секція, 3 секції молоді, 32 драм. гуртки (187 вистав), 9 хорів (19 концертів), 1 дута орхестра, 6.846 книжок по читальняних бібліотеках і 114 часописів. Число книжок і часописів за мале, але поволи налаґнується й кольпортажа, яку веде канцелярія філії. Заснований недавно К-тет Допомоги „Просвіт" та нововибраний виділ філії (майже цей самий особовий склад) дають гарантії, що праця піде ще краще та що дрогобицька філія виб'ється небавком на одно з передових місць. Заг. Збір тревав 5 годин. — **Учасник.**

—o—

СПОРТ.

КОПАНИЙ МЯЧ.

СЕРЕД ЛЬВІВСЬКОЇ А-КЛЯСИ.

Змагання за мистецтво львівської А-кляси добігають до кінця. Найбільшою несподіванкою останньої неділі була сензаційна виграна станиславівської Ревери у Львові з Другим Соколом (3:0), що поважно ослабила сподівання Другого Сокола добути мистецтво А-кляси. Рішаючий голос в уложенні трьох перших дружин цеї групи будуть мати незвичайно важні змагання Україна — Другий Сокіл, які відбудуться вже в найближчу неділю, себто 10. липня ц. р. У другій групі лишилися до розіграння вже лише одні змагання, а саме Ресовії з Лехією, яких вислід не матиме мабуть ніякого значіння. До фіналу доходять з цеї групи Польонія і Світезь. За спадок до Б-кляси будуть грати Гасмонея, Ресовія, Погонь (Стрий) і Білий Орел.

Табелі по останніх розгривках представляються осьтак:

I. група.

	гор.	вигр.	реміс.	прогр.	пункти	ворота
1. Другий Сокіл	11	8	0	3	16:6	30:18
2. Україна	**10**	**6**	**3**	**1**	**15:5**	**24:11**
3. Ревера	10	5	4	1	14:6	14:5
4. Погонь (Стрий)	11	3	2	6	8:15	19:26
5. Білий Орел	10	2	2	6	6:14	19:23
6. Олд-Бої	7	2	2	3	6:8	12:16
7. Чорні І. Б.	9	0	3	6	3:15	4:23

II. ґрупа.

	гор.	вигр.	реміс.	прогр.	пункти	ворота
1. Польонія	10	6	2	2	14:6	30:18
2. Світезь	10	6	2	2	14:6	26:26
3. Лехія	9	4	3	2	11:7	21:14
4. Гасмонея	10	3	1	6	7:13	17:24
5. Погонь І. Б.	10	1	4	5	6:14	19:23
6. Ресовія	9	2	2	5	6:10	12:20

Б-клясові змагання.

Перемишль. Сян — 17 п. п. (Ряшів) 1:4 (1:3).

Ц-клясові змагання.

Ходорів. У. С. Т. — Дрор 4:4 (1:0). Ворота для У. С. Т. добули Шварський (2), Тишкевич і Ковалишин по 1. Суддював п. Завіша.

Тернопіль. Поділля — Ж. Р. К. С. 2:1 (1:0).

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА В ОБРАЗАХ. Серія I. Альбом I. Володимирщина. Львів 1932.

Д-р Матвій Стахів: **НОВИЙ ЗАКОН ПРО ЗБОРИ.**

Bundt: **SOWETY TWORZĄ NOWEGO CZŁOWIEKA.** Życie współczesne w Nowej Rosji. (Wrażenia z podróży). Wydawnictwo nowoczesne. Warszawa, 1932. Стор. [illegible]. Форм. 8°.

ЖУРНАЛИ.

РІДНА ШКОЛА, ілюстр. часопис для всіх. Ч. 13 і 14. 1. липня. Зміст: В рідношкільній праці нема вакацій. Використаймо літні місяці для поширення рідношкільної справи. І. Чумак: Одна візитація (фейлетон). Іван Герасимович: Найближчі завдання ВПУВ. Американець про „Рідну Школу". Розмова редактора „Рідної Школи" з [illegible] Василем Лазутою. — Ювилейне свято „Р. Ш." в Дрогобичі. — Лев Ясінчук: Укр. жіноцтво як реалізатор національних ідеалів. — Попис на збірних лекціях у Дор[illegible] (Батько). — Сл.: Учительські гаразди в Румунії: Крадуть і „щадять". Чому повісився учитель? В одній сорочці і в одній кальоші. Князь Бібеску і учительська нужда. Терпець урвався. — Ювилейне свято молоді у Львові. — Поклін Поділля „Рідній Школі". — Ювилейне свято „Рідної Школи" в Манджурії. — П. Носулак: Культурно-освітна справа на Полісcі. — „Матеріяльні надбання" Т-ва „Вз. Поміч Укр. Вчительства". (Член економіст). — Культурно-освітна діяльність „Р. Ш." на Лемківщині (Лемківський). — Інж. І. Лучишин: З одної виставки фахового шкільництва. — Степан Конрад: Дитячі читальні. — Ст. Сірополко: Реформа школи у Польщі в освітленні проф. Мислаковського. — З життя „Рідної Школи": Провід „Р. Ш." в літніх місяцях. Організаційний рух у школах „Р. Ш.". На організаційні теми (з реферату М. Струтинського). Рідношкільні анкети. — Ріжні вісти.

НИВА, червень. Ч. 6. Зміст: Митрополит Андрей: Символи Ісуса Христа. о. Стефан Ялловецький: Енцикліка св. Вітця Пія XI. про християнське подружжя. о. д-р Г. Кестельник: Крижівська епархія. о. Іван Ратич: Імпровізація на церк. амвоні. о. Петро Дзедзик: Релігійний світогляд робітника-пролетаря. о. В. Р. Рабій: Перше св. Причастіє дітвори. о. О. Б.: Памяти Священика-Громадянина (некрольоґ). Всячина. Проповіди.

ВІДРОДЖЕННЯ, ілюстров. орган українського протиалькогольного і протинікотинного руху. Липень-серпень. Ч. 7—8. Зміст: Д-р Парфанович: Як використати і зберегти овочі і ярини? Ю. Каменецький: Геть алькоголь і нікотина. М. Гурко: Не нарікай! Ю. Хмелецький: Спорт а алькоголь. Ф. В-к: Ми хочемо [illegible]. А. Чайковський: Закон проти піяцтва на практиці. [illegible] місяців на протиалькогольному фронті. Українська Бібліотека ім. Семона Петлюри в Парижі. Допис. Розправа. Новинки. Вісті з протиалькогольного руху.

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооператива дня 4.VII. 1932 р. за масло експортове та десерове праве 2·20 зол., и літру молока 17—18 сот., літру сметани 0·90 зол., [illegible] яєць 3·60—3·70 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Кіна.

АПОЛЬО: „Вогнище" (з Джоном Болсом).

КАСІНО: „Королева підземелля" (Дж. Грефорд).

КОПЕРНИК: „Капітан Гвелен" (Гейрі Купер), „Макаб'яда" та „Джозефіна Бейкер із своєю трупою".

ЛЕВ: „Князь Дракуля".

МАРУСЕНЬКА: „Капітан Гвелен" (Гейрі Купер), „Макабіяда" та Джозефіна Бейкер із своєю трупою".

МІРАЖ: „Хатина дядька Томи".

ОАЗА: „Цвітка Альжиру".

ПАН: „На заході без змін".

ПАЛЯС: „На дворі короля Артура".

ПАСАЖ: „Сталева долоня" та додатки.

ПРОМІНЬ: „Жінка в багенниці".

СОНЦЕ: Гарі Піль і Чаплін.

СТИЛЕВЕ: „Трьох з бензинової стації".

УТІХА: „Панамські пірати" (обі серії).

ХИМЕРА: „Чар танга" та звуковий додаток.

Закордонне радіо.

Середа, 6. липня 1932.

Міляно (331,4) 11.15, 13.00, 19.05 Муз. всячина, 20.30 Орхестра, **Штрасбурґ** (345,2) 20.30 „Фридерика" оп. Легара, **Штутгарт** (360,6) 10.00 Тенорові арії, **Рим** (441,2) 20.45 Японські пісні, **Прага** (488,6) 7.00, 8.30 Концерт, 9.00 Похід Соколів Прагою, 12.00 Дзвони, 12.05 Учительський хор, 20.00 „Песиголовці" оп. Коваровича. **Відень** (517,2) 11.30 Брунерів квартет, 16.40 Камеральний концерт, 20.35 „Серце літньою порою" відч., 21.05 „Ідеальне подружжя" ком. Гвайта, **Рига** (525,4) 17.30 Солісти, **Мінхен** (532,9) 12.00 Концерт, 19.05 Військ. музика, 20.00 Пісні, Родек (тенор), 21.00 Вес. вечір, **Будапешт** (550,5) 18.30 Солісти, **Харків** (937,5) 15.00 Музика, 20.00 Симф. концерт, 24.00 Оп. музика. **Осльо** (1083) 20.30 „Ч. 66" оп. Офенбаха. **Париж** (1724,1) 20.00 Англ. гумор. рецитації Павла Ребу, 20.45 Концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Середа, 6. липня 1932.

12.20, 12.45, 15.10 Ґрамофон, 15.00 Господарський комунікат, 15.35 „Лицем до моря!", 15.40 Для дітей „Вигнання з раю" вес. фейл., 15.53 „Голяндія, країна видерта морю", 16.05 Ґрамофон, Сільва рерум, 17.00 Легка музика (орх.), 18.00 Відчит, 18.20 Легка музика з каварні Евр. Готелю, 19.45 „Історична балачка", 20.00 Легка муз. авлиція, 20.45 „Неаполь" оп. Тадея Ріттера, 21.00 Фортепян, 22.00, 22.50 Танк. музика, 22.25 „Кельоґів пакт, війна та невтральність" відч. в англ. мові, 22.40 Спорт.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.